

det er kun en meget ringe Mængde Industri-varer, der gaar ud af Landet. I 1919 har vi haft et gunstigt Aar for den danske Industri, men der er dog ikke i 1919 eksporteret for halvdandet hundrede Millioner Kroner. Vor Industris Frembringelser tjener i alt væsentligt til at forsyne Landets egne Borgere. Dette er i og for sig under visse Omstændigheder at betragte som et Gode, vi er ikke afhængige af Udlandets Marked, forsaavidt som vi ikke behøver at eksportere, Faren for vor Industri ligger i, at vi kommer til at betale Industriens Raaprodukter med alt for høje Priser, og at Udlandet kan indføre sine færdige Produkter paa det danske Marked, til saadanne Priser, at den danske Industri ikke kan konkurrere, navnlig fordi Raavarenes Pris er for høj.

Vor farefulde Afhængighed af Udlandet med Hensyn til vor Raastofforsyning burde have været indlysende for alle, og vi burde som Følge af denne Afhængighed have haft en Plan for den nærmeste Tid, saaledes at man i Tide havde kunnet iagttage Foreteelserne og tage de Forholdsregler, der nødvendigvis maatte tages, hvis vi ikke skulde komme ind i særdeles vanskelige Forhold. Men vi gav os Planløsheden i Vold. Det er nu en Gang blevet en Lære her i Landet i store Kredse af Befolkningen, at Frihed er det bedste paa det økonomiske Livs Omraade, og at vore dygtige Handels- og Industri-mænd nok skulde ordne Forholdene paa en saadan Maade, at der intet gik i Stykker. Vi ser nu Resultaterne for 1919. Jeg tror, at alle maa erkende, at de er over Forventning slette, og det staaer mig ganske klart, at hvis man ikke nu gør noget alvorligt for at forhindre, at vi fortsat ordner os som i 1919, vil vi, naar 1920 er rundet til Ende, være kommet ind i saadanne Forhold, at det vil blive overordentlig vanskeligt for os at skabe blot nogenlunde taalelige økonomiske Forhold for det danske Folk i Aarene derefter.

Da Krigen sluttede, var Landet udgaaet for Varer, af fremmed Oprindelse navnlig, og det var da naturligt, at vi i de første Maaneder af 1919 købte betydelige Varemængder fra Udlandet, at vi havde en stor Indførsel i Forhold til vor Udførsel; Landets Befolkning var ikke endnu i Stand til at producere i normalt Omfang, og Følgen deraf maatte blive, at vor Eksport de første Maaneder af Aaret maatte være ringe i Forhold til Importen; men da det første Halvaar af 1919 var

gaaet til Ende, var det klart, at vi forbrugte flere udenlandske Varer, end vi i Længden vilde være i Stand til at betale. I det første Halvaar af 1919 indførte vi for næsten 1 300 Mill. Kr.; det vil sige, saa meget blev fortoldet, jeg regner ikke her med, hvad der desuden førtes hertil og oplagredes i Frilageret i Frihavnen og andetsteds, men over Toldgrænsen gik for ca. 1 300 Mill. Kr. Varer. I samme Tidsrum, den første Halvdel af 1919, havde vi kun en Eksport for 363 Mill. Kr., altsaa havde vi faaet et Underskud paa 927 Mill. Kr. Men Forholdet blev ikke synderlig bedre i de kommende Maaneder, og da Aaret 1919 var forbi, viste det sig, at vor Import, altsaa de Varer, som var gaaet ind over Toldgrænsen, udgjorde et Beløb af over 2 500 Mill. Kr. Hvor meget der desuden er kommet hertil, men ikke er blevet fortoldet, skal jeg ikke udtale mig om; der foreligger i hvert Fald ikke for mig nogen fulgyldig Statistik derover, men de 2 519 Mill. Kr. ved vi Besked med. I samme Tidsrum, altsaa Aaret 1919, havde vi udført for kun 910 Mill. Kr. Underbalancen var saaledes 1 609 Mill. Kr.

Det var klart, at det kunde Landet ikke holde til i Længden. Følgen viste sig da ogsaa deri, at vor Krone sank Maaned for Maaned i Værdi. Den udenlandske Valuta blev vanskeligere og vanskeligere at faa fat i, og den steg som Følge deraf i Pris. Af de 910 Mill. Kr., vi eksporterede for, indvandt der kun 734 Mill. Kr. ved egne Frembringelser, ca. 175 Mill. Kr. indvandt ved Eksport af Varer, der var tilførte Landet udefra. Landets egen Eksport, vor Produktion i 1919, var altsaa overordentlig ringe i Forhold til Importen. Jeg havde mere end een Gang her i Rigsdagen Lejlighed til at gøre det høje Ting opmærksom paa, hvilken Fare der var ved, at man lod Varerne strømme ind i Landet ganske ukontrolleret. Sidst gjorde jeg opmærksom herpaa den 22. November i Fjor. Ærede Medlemmer vil kunne læse, hvad jeg sagde derom, i Folketingstidenden Sp. 63—64. Jeg fremhævede det ganske urimelige i, at man lod Varerne strømme ind i Landet uden Spor af Kontrol, uden Spor af Sikkerhed for, at vi ogsaa havde Raad til at betale disse Varer. Jeg havde den Tilfredsstillelse, at et Medlem af det konservative Folkeparti, det ærede tidligere Medlem fra Horsens (Fraenkel), gav mig Tilslutning til mine Udtalelser, og jeg forventer, at det ærede Medlem vil støtte mig, naar vi nu skal til at overveje, hvilke Forholdsregler vi skal til at træffe, for at